

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/60/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118343405
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6118343405.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemysel'ná 10, Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom so sídlom H. X, S., proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, Bratislava, IČO: 31 383 408, právneho zastúpenému spoločnosťou Sedlačko & Partners, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, o zaplatenie 692,72 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 6C/44/2018-228 zo dňa 3.decembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie ponechá v a nedotknutým vo výroku (II.) o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti.

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje vo zvyšnej časti (výroky I. a III.).

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 692,72 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2.S poukazom na § 442 ods. 1, 3, § 524 ods. 1,2 OZ v spojení s § 4 ods. 1, 2, § 11 ods. 6 písm. b/, ods. 7, 8 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“) súd prvej inštancie východiskovo za nespornú vyhodnotil existenciu škodovej/poistnej udalosti - poškodenie motorového vozidla zn. Mitsubishi Outlander - a nadväzne za preukázané (vyhodnotil) vznik škody a jej výšku. Uviedol, že skutočnú škodu, ktorá spočíva v nákladoch na vypožičanie/prenájom motorového vozidla, ktoré prevyšuje náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť v rozsahu, v akom boli tieto náklady nevyhnutne a účelne vynaložené na vypožičanie náhradnej veci zodpovedajúcej poškodenej veci. Zo zmluvy o prenájme motorového vozidla vyplýva, že právny predchodca žalobcu si prenajal náhradné motorové vozidlo zn. Nissan Qashqai. Následne žalobca pohľadávku nadobudol od poškodeného na základe zmluvy o postúpení pohľadávky. Zmluvné strany sa zároveň dohodli na započítaní vzájomných nárokov, t.j. nároku na zaplatenie faktúry a nároku na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky. Žalovaný pritom priznal žalobcovi na základe rovnakého skutkového stavu poistné plnenie, ktorého výšku/rozsah krátil, nakoľko za nedôvodnú považoval len dĺžku prenájmu, resp. opravy poškodeného motorového vozidla.

3.Okresný súd v danej spojitosti dospel k záveru, že dĺžka prenájmu náhradného motorového vozidla korešponduje s dobou opravy poškodeného motorového vozidla. Poškodený sa ocitol v stave nutnosti zabezpečenia si náhradného motorového vozidla po dobu opravy svojho vozidla. Poistnou udalosťou bol teda poškodenému vnútený určitý skutkový a právny stav, ktorý, ak musel riešiť vypožičaním sa

náhradného vozidla, tak náklady z nájomného sú nákladmi, ktoré je povinný žalobcovi v rámci vzniku poistnej udalosti zaplatiť žalovaný. Po dobu, kedy bolo poškodené vozidlo v servise, bol obmedzený vo svojom komforte užívať vlastné vozidlo a to zavinením klienta žalovaného. Nutnosť a účelnosť vynaloženia finančných prostriedkov na nájom pritom vyplýva práve zo skutočnosti, že tieto by nevznikli, keby poškodený mohol používať svoje vlastné vozidlo. Poškodený používal vozidlo na cestu do práce a na súkromné účely, teda preukázal, že v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou si zapožičal náhradné motorové vozidlo. Za obdobie, keď bolo auto v oprave je nárok na náhradu škody v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Bez právneho významu je argumentácia žalovaného vo vzťahu k dĺžke opravy poškodeného motorového vozidla. Dobu opravy nemal možnosť poškodený ovplyvniť, zároveň nie je možné spravodlivo požadovať, aby si poškodený v takejto situácii robil prieskum trhu o najnižšom nájomnom za poskytnutie náhradného vozidla, prípadne o servise s najkratšou dobou opravy, prípadne dispozíciou servisu náhradnými dielmi. Práve nedodanie kľúčového náhradného dielu, stĺpika B, bolo dôvodom, pre ktorý sa dĺžka opravy a tým aj prenájmu náhradného vozidla predĺžila. Samotný znalec konštatoval, že bez tohto náhradného dielu nebolo možné opravu vozidla ukončiť.

4.Podľa súdu prvej inštancie žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal neexistenciu nevyhnutnosti a neúčelnosti vynaložených nákladov. Ak aj znalec v odbornom vyjadrení uviedol, že z technického hľadiska bolo zapožičanie náhradného vozidla od 3.5.2017 do 14.5.2017 nedôvodné, právny dôvod prenájmu náhradného vozidla tu existoval. Poškodený bol reálne obmedzený v užívaní vlastného vozidla, pričom žalovaný ani nerobil sporným skutočnosť, že poškodené vozidlo bolo následkom škodovej udalosti nepojazdné. Ak by však aj bolo pojazdné, je nepredstaviteľné, aby sa od poškodeného očakávalo, že bude užívať poškodené vozidlo do času dodania náhradných dielov. Navyše aj likvidátor žalovaného opravu neodporučil. Muselo sa teda jednať o škodu, ktorej oprava sa javila ako nerentabilná vo vzťahu k hodnote poškodeného vozidla.

5.Okresný súd dodal, že prihladol aj na skutočnosť, že v konaní vedenom pod sp. zn. 18Cb/22/2018 tamjší súd priznal žalobcovi nárok na náhradu škody z titulu prenájmu motorového vozidla za obdobie od 25.4.2017 do 2.5.2017 a to z totožnej škodovej udalosti.

6.Na základe uvedených skutočností považoval súd prvej inštancie žalobu o zaplatenie nákladov/istiny vo výške 692,72 eur za dôvodnú.

7.Pokiaľ ide o uplatnené úroky z omeškania, okresný súd žalobu zamietol, nakoľko nemal preukázané nesplnenie si povinnosti zo strany žalovaného (§ 11 zákona o PZP). Žalovaný totiž šetrenie poistnej udalosti ukončil v stanovenej lehote, poskytol poškodenému ním priznané poistné plnenie ako aj písomné vysvetlenie dôvodov jeho krátenia.

8.O trovách konania súd rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobcovi, neúspešnému len v časti príslušenstva, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9.Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný a domáhal sa zmeny v podobe zamietnutia žaloby v celom rozsahu. Zopakoval zásadné skutkové okolnosti veci a zdôraznil, že súd prvej inštancie žalobe vyhovel napriek tomu, že v konaní bolo vypracované odborné vyjadrenie, ktoré dôvodnosť takéhoto nároku vylučuje. Ide pritom o jediný dôkazný prostriedok, ktorý bol v konaní vykonaný práve za účelom verifikácie účelnosti prenájmu v trvaní 36 dní. Z odborného vyjadrenia č. 4/2019, vypracovaného Ing. S. P., vyplýva, že v danej veci bola doba prenájmu od 15.5.2017 do 30.5.2017 plne postačujúcou na vykonanie opravy poškodeného motorového vozidla. Znalec tak aproboval postup žalovaného, ktorý ustálil dobu nevyhnutného prenájmu náhradného vozidla v trvaní 16 dní. Zároveň jasne uviedol, že z technického hľadiska bolo zapožičanie náhradného vozidla od 3.5.2017 do 14.5.2017 nedôvodné.

10.Navyše, súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu škody v rozpore s kritériami určenými v zákone o PZP. Oprávnenosť nároku z povinného zmluvného poistenia determinuje účelnosť a nevyhnutnosť. Poškodený je pritom povinný preukázať splnenie týchto zákonných predpokladov. V danej veci však žalobca dôkazné bremeno neunesol, práve naopak. Odborným dokazovaním bolo preukázané, že prenájom v trvaní 36 dní bol nedôvodný, pričom v tomto smere je nepodstatné, či poškodený mohol ovplyvniť dĺžku opravy poškodeného vozidla. Poistovateľovi nemôže byť uložená povinnosť refundovať náhradu akejkoľvek škody iba preto, že jej nedôvodné navyšovanie poškodený údajne nemohol ovplyvniť. Takýto záver by neprípustne favorizoval poškodeného a poistovateľovi by ukladal povinnosť nad rozsah povinností kreovaných v zákone o PZP. Navyše, akceptovaním takýchto úvah by mohlo dôjsť k umelému predlžovaniu doby opravy, kedy by poškodený ani nemal motiváciu urgovať opravu vozidla. Nájom by mal „bezplatný“ v akomkoľvek trvaní a v podstate by zo vzniknutej škodovej udalosti profitoval. Naproti tomu, poistovateľ by v dôsledku skutočností, ktoré nevie ovplyvniť, musel refundovať náhradu

akéhokoľvek nájomného, tzn. aj v prípadoch, kde je možné opravu vykonať za 1 deň by musel bez ďalšieho uhradiť nájom za 100 dní, iba preto, že by bolo vozidlo po túto dobu umiestnené v autoservise. Práve z týchto dôvodov je v rámci plnenia z povinného zmluvného poistenia potrebné posudzovať účelnosť a nutnosť podľa doby nevyhnutnej opravy, a nie doby skutočnej držby poškodeného vozidla, v servise. Iný výklad je v rozpore s podstatou povinného zmluvného poistenia a vytvára hrubý nepomer v právach a povinnostiach poškodeného a poisťovateľa.

11.V písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobca odcitoval časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré žalovaný podľa neho zámerne nespomína. Znalcovi vytkol, že sa vôbec nemal vyjadrovať k dôvodnosti prenájmu náhradného vozidla, ale posúdiť primeranosť dĺžky opravy poškodeného vozidla. Znalec teda neodpovedal na súdom položenú otázku, aká bola primeraná doba opravy (nie nájom) vzhľadom na poškodenie vozidla, ale prekročil rozsah svojich oprávnení, keď zaujal stanovisko k dôvodnosti nájmu náhradného vozidla. Žalovaný tak nepreukázal, že by došlo k nedôvodnému navýšovaniu škody.

12.Súčasne nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že predmetné odborné vyjadrenie je jediným dôkazom preukazujúcim účelnosť a nevyhnutnosť nájmu, nakoľko zo strany žalobcu bolo v konaní predložených viacero listinných dôkazov, napr. čestné prehlásenie poškodeného, vyjadrenie servisu k dĺžke opravy vozidla, faktúra za opravu č. 244170073 a ďalšie, ktoré súd aj náležite vyhodnotil.

13.Dodal, že nesúhlas žalovaného s názorom súdu riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku ešte neznamena, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam alebo že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd totiž vyhodnotil všetky dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti.

14.V následnom písomnom stanovisku žalovaný zopakoval podstatné časti svojej (doterajšej) argumentácie a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30. 3. 2010, sp. zn. 25 Cdo 3911/2007, v zmysle ktorého: „Škodu spočívajúci v tom, že poškodený vynaložil vyššie náklady na vypúčenie osobného automobilu ve srovnání s náklady, jež by jinak vynaložil na provoz svého automobilu, který nemohl použiť v dôsledku poškození, je třeba považovat za skutečnou škodu, kterou je škůdce povinen nahradit v rozsahu nutné a účelné vynaložených nakladů. I když úvaha o srovnatelnosti vypúčeneného vozidla s vozem poškozeným závisí vždy na okolnostech konkrétního případu, a může se tedy odvíjet i od hodnôt a veličín uvedených odvolacím soudem, taková úvaha predpokladá, že tyto hodnoty a veličiny jsou známy, tedy že byly v řízení zjišteny. V daném prípade však jakékoliv podklady pro skutkový záver odvolacího soudu v uvedeném smeru chybí.“

15.Podľa žalovaného žalobca sa mylne domnieva, že znalec prekročil rozsah svojich oprávnení, keď zaujal stanovisko k dôvodnosti nájmu náhradného motorového vozidla. Žalobca opomína skutočnosť, že oprávnenosť dĺžky opravy poškodeného motorového vozidla priamo úmerne súvisí s nevyhnutnosťou a účelnosťou dĺžky prenájmu náhradného motorového vozidla. Znalec práveže posudzoval dĺžku opravy poškodeného vozidla a na základe týchto zistení vymedzil aj dĺžku odôvodneného prenájmu. Navyše, ak sporová strana chce spochybniť závery znalca, je jej povinnosťou predložiť k týmto tvrdeniam také procesné relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačne odborné závery znalca spochybnili, čo žalobca v konaní neurobil (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.2.2014 sp. zn. 1 Sžd 4/2014). Súd v tomto prípade nemôže suplovať postavenie strany. Žalobca v konaní nepredložil také prostriedky procesného útoku resp. prostriedky procesnej obrany, ktoré by dôvodným spôsobom spochybnili závery znalca.

16.Napokon, v poslednom písomnom vyjadrení žalobca uviedol, že žalovaný je povinný nahradiť všetky nevyhnutné náklady vynaložené v súvislosti s poistnou udalosťou. Kritérium nevyhnutnosti prenájmu náhradného vozidla je pritom prirodzene späté s dĺžkou výkonu opravy, nakoľko po tento čas je poškodený reálne obmedzený v užívaní svojho vozidla, a teda pociťuje následky dopravnej nehody ako škodovej udalosti zapríčinennej škodcom poisteným v poisťovni žalovaného. Stanovisko, ktoré zastáva žalovaný je v zjavnom rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou súdov v SR. Ak aj žalovaný dôvodí tým, že išlo o neúmernú dĺžku opravy, tak táto skutočnosť nemôže byť na škodu poškodenému. Žalovaný sa totiž mylne domnieva, že keď servis nevykoná opravu vo výrobcov stanovenej lehote resp. v čo najkratšej lehote ako je možné z technického hľadiska opravu vykonať, a to bez zohľadnenia objektívnych skutočností, ide automaticky o neúčelne vynaložené náklady. Žalovaný sa snaží navodiť dojem, že podľa súdu je povinný poškodenému uhradiť náklady za nájom náhradného vozidla v ľubovoľnej výške, čo však nie je pravda. V danom prípade poškodený neužíval náhradné vozidlo aj po ukončení opravy, neodmietol si ho vyzdvihnúť, neprenajal si náhradné vozidlo z inej kategórie vozidiel

ako bolo poškodené vozidlo a za zjavne premrštené nájomné. Poškodený len využíval prenajaté vozidlo po dobu vykonávania opravy, ktorú nemal možnosť ovplyvniť, a to na rovnaké účely ako svoje vlastné motorové vozidlo.

17. Na základe uvedeného a po vykonaní predložených dôkazov súd usúdil, že prenájom bol nevyhnutný a účelný. Nutnosť a účelnosť totiž závisí vždy od posúdenia okolností konkrétneho prípadu, čo súd v rámci dokazovania vykonal a v napadnutom rozhodnutí aj náležite zdôvodnil. Tvrdenie žalovaného, že ide o „favorizovanie poškodeného“, resp. uloženie povinnosti nad rozsah povinností zakotvených v zákone o PZP, čo vytvára hrubý nepomer v právach a povinnostiach poškodeného a poisťovateľa, je nelogické a absurdné. V ďalšej časti zotrval na svojej skoršej právnej argumentácii.

18. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané subjektívne legitímovanou (neúspešnou) stranou sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP (z tohto titulu nedotknutým ponechal odvolaním nenapadnutý samostatný výrok o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario za použitia § 219 ods. 3 v spojení s 378 ods. 1 CSP) rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

19. S ohľadom na obsah/text predostretého opravného prostriedku, je zo strany odvolacieho súdu primárne/východiskovo nevyhnutné poukázať na principiálnu zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a súvisiacu viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nemôže nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než stranou sporu v odvolaní vznesených, konkrétnych námietok.

20. V konkrétnostiach súdnej veci nadväzne platí, že súd prvej inštancie z určujúceho hľadiska konštatoval, že ak v zmysle odborného vyjadrenia bolo z technického hľadiska zapožičanie náhradného vozidla od 3.5.2017 do 14.5.2017 nedôvodné, právny dôvod prenájmu náhradného vozidla tu existoval. Inými slovami, základom napadnutého rozhodnutia bola/je úvaha okresného súdu, v zmysle ktorej dôvodnosť (celého) uplatneného plnenia zakladá právny nárok vyplývajúci zo zodpovednosti poisťovateľa za stav - trvajúci po celú dobu (nie len počas opravy) nemožnosti využívať svoje vozidlo - vnútený poškodenému poistnou udalosťou.

21. Odvolateľ/žalovaný však svoju argumentáciu obmedzil/sústredil len na zdôraznenie záveru odborného vyjadrenia o dĺžke potrebnej opravy a údajnom rozpore úvahy okresného súdu s týmto záverom. Ako však z vyššie uvedeného vyplýva, súd prvej inštancie nehodnotil skutkový dej v protiklade (okresný súd nekonštatoval, že dôvodnou by bola oprava v dlhšom rozsahu) s dotknutým odborným vyjadrením, keďže uznal, že oprava mohla byť (síce) vykonaná od 15.5.2017 do 30.5.2017, ale avšak dospel k právnomu záveru, že aj po dobu od 3.5.2017 do 14.5.2017 existoval právny dôvod prenájmu náhradného vozidla vyvolaný situáciou (poistnou udalosťou), keď zavinením práve a len klienta žalovaného bol poškodenému vnútený skutkový a právny stav, ktorý musel riešiť zapožičaním náhradného vozidla, nakoľko bol vylúčený z možnosti používať svoje vozidlo. Túto zásadnú časť argumentácie okresného súdu však odvolateľ relevantne nespochybnil, čo nevyhnutne viedlo k jeho procesnému neúspechu v tomto štádiu konania. Takýmto - relevantným - vyvrátením nie sú samoúčelné úvahy odvolateľa o „umelom predlžovaní opravy“, ktoré, odhliadnuc od skutočnosti, že nie sú v posudzovanej veci preukázané, sú aj nelogické, nakoľko daný skutkový dej nevyvolal poškodený, ale klient žalovaného a nie je možné vzhliadnuť okolnosť, ktorá by mala poškodeného viesť k snahe o predlžovanie situácie, v ktorej sa poškodením svojho vozidla treťou osobou dostal.

22. Zhrnúc opísané, odvolacie námietky vymedzené žalovaným, nekorešpondovali v plnom rozsahu dôvodom napadnutého rozsudku, preto neboli spôsobilé kvalifikovane spochybniť jeho vecnú správnosť, v meritórnej časti preto krajský súd pristúpil k jeho potvrdeniu.

23. Žalovaný síce výslovne napadol rozsudok okresného súdu aj vo výroku o trovách konania, urobil tak však výlučne v súvislosti s namietanou (ne)správnosťou rozhodnutia vo veci samej. Nadväzne, potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov.

24. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Odvolateľ - žalovaný nebol v tomto štádiu konania (vôbec) úspešný, preto má žalobca voči nemu

nárok na náhradu trov odvolacieho konania v (plnom) rozsahu - 100%. O konkrétnej výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 v spojení s § 251 CSP

25. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Dovolanie je podľa § 420 CSP prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolanie možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených väd. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť zastúpenia advokátom neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.